

Ο άγιος Σπυρίδωνας.

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

Άλλο μεγάλο βουνό της ορθοδοξίας. Άλλη μεγάλη υπόθεση. Σπυρίδων και θαυματουργία ταυτίζονταν. Και ταυτίζονται. Αν και απέθανε ο άγιος Σπυρίδων, δεν έπαψε να θαυματουργεί. Από τη νήσο της Κύπρου, τη μεγαλόνησο και μαρτυρική. Έζησε εκεί και έλαμψε. Τον 4ο αιώνα. Ταπεινός στο έπακρον, με αγάπη και ζήλο Θεϊκό, ποιμήν προβάτων και καλλιεργητής αγρών, ακόμη κι όταν έγινε επίσκοπος, πρόσφερε τα ελέη του Θεού στους Κυπρίους χριστιανούς αλλά και ειδωλολάτρες. Ζούσε με αποστολικό τρόπο. Κι ήταν το καμάρι και η χαρά και η παρηγοριά όλων. Έλαβε μέρος και στην Α' Οικουμενική Σύνοδο και απέδειξε το ομοούσιον της Τριάδος, με το θαύμα του κεραμιδιού, φώναξε την κόρη του απ' τον τάφο, να βρει το τιμαλφές της γειτόνισσας, που τους είχε εμπιστευθεί εκείνη για φύλαξη, πήγε στον τάφο και λέει: «Ειρήνη μου, πού έβαλες το τιμαλφές της τάδε;» «Το 'χω εκεί, πατέρα. Να το βρείτε και να το δώσετε.» Φώναξε τη νεκρή από τον τάφο. Για σκεφθείτε! Μετέβαλε το φίδι σε χρυσάφι, για να εξυπηρετήσει κάποιο φτωχό. Κι όταν εκείνος εξυπηρετήθηκε, το έφερε, πήγαν έξω πάλι, και λέει: «Φιδάκι, πήγαινε, τώρα, στο σπίτι σου και στα παιδιά σου.» Και το χρυσάφι ξανάγινε φίδι. ([περισσότερα...](#))